

MEGVÁLTHAT-E A TERMÉSZET?

Wilhelm Busch

Wilhelm Busch: MEGVÁLTHAT-E A TERMÉSZET?

Vasárnap reggel volt. Károly a csöndes erdei ösvényen sétálgatott. Mélyen beszívta a friss levegőt, és boldogan körülnézett. Mennyire szerette a természet nyári pompáját! Köröskörül a fák halk suttogása, a madarak éneke, a kék égbolt, a ragyogó napfény, melynek sugarai mint aranyló nyilak hatoltak át a sűrű lombon. Olyan szép volt a világ! Akaratlanul összekulcsolta a kezét. Igazán egynek érezte magát a felséges természettel. Így ünnepelte az istentiszteletet.

'Milyen kár - gondolta magában -, hogy az emberek ilyenkor ott ülnek a templomok dohos félhomályában, és hallgatják valamely középkori dogma fejtegetését. Hogyan lelheti valaki ilyesmiben az örömét?! Isten itt van! Itt, ebben a csodálatos természetben... Igen, itt... Az ember itt érzi Őt a dicsőséges természet leheletében. Aki itt nem tudja Istent megtapasztalni, annak kő van a szíve helyén...'

Minden lépésnél újabb és újabb fölfedezéseket tett. Szinte beleburkolózott az ünnepi hangulatba.

*

Néhány évvel később.

Károly ismét a csöndes nyári erdőt járja. Most azonban nincs tele a szíve ujjongó harmóniával. Összetört és gyötrődő. Tegnap összeomlott élete boldogsága. Fiatal felesége kis csecsenőnek adott életet, ő maga azonban kimondhatatlan kínok között meghalt. Nem sokkal később az újszülött is követte őt.

A boldogtalan megözvegyült Károly kora reggel kivándorolt a hön szeretett természetbe. Vigasztalást, lelki erőt akart nyerni.

Már órák óta bolyongott az erdőben céltalanul. Minden olyan volt, mint amilyen máskor: napfény szűrődött át a fák levelei közt, madarak csicseregtek, felhők úsztak az égen... A férfi szíve azonban nem akart csöndesedni. Nincs mit szépíteni a dolgon: a természet ma nem adott vigasztalást megsebzett szívének.

Az erdő pompája szinte vadul fölkavarta. Miközben a vén fák közömbösen susogtak, mintha semmi nem történt volna, úgy érezte, hogy legszívesebben hangosan fölkiáltana: 'Mit ér az összes szépségetek, mit használnál lombotok sejtelmes susogása? Még egy kis idő és itt az ősz. Akkor a ti szépségetek is meg fog halni. Meg fog halni, igen, meg fog halni...' Nem tudott szabadulni a gondolattól. Ott lüktet a halántékában: 'Meghalni... igen, meghalni...'

Lassan megy tovább. A holtak képe ott a szeme előtt. Összes fájdalma mellett egy különös túske is gyötri: este, mielőtt felesége bement a kórházba, azon az estén - ma már meg sem tudja érteni - még egy kis szövényt hozott vele. Hogy is tehetett ilyet! Igaz, borzasztó kimerülten érkezett haza, idegesen. De hát nincs értelme, hogy most mentségeket keressen. Tény, hogy kemény, barátságtalan szavakat vágott a feleségéhez. És ez maradt az utolsó beszélgetésük! Úgy égette most ez az élmény. Sosem tudja jóvátenni! Soha többé!

Károly meggyorsítja lépteit. Csak lenne valakiye, akinél kibeszélhetné magát... De a falevelek zizegése hidegen hagyja, érintetlenül. Harag és keserűség fogja el. Ezeket a fákat az emberiség összes fájdalma sem érdekli. Állnak, ahogy mindig álltak, a vén fák... -

Egyszerre harangszó üti meg a fülét a reggeli csöndben. Károly fölfigyel. Anélkül, hogy tudná mit tesz, követi a harangszót. Előtte ritkul az erdő, egy kis falu képe bukkan föl a mező túloldalán.

Károly, mint valami alvajáró követi a fiatal parasztgazdát, aki a régi temetőn keresztül a templom felé igyekszik. Belép mögötte az alacsony templomajtón.

És most ott ül - hosszú idő óta először - egy gyülekezetben. Az orgona halkán játszani kezd. A férfiak erőteljes hangon belefognak az énekbe:

'Jézus, vigasságom!

esdekelve várom

áldó szavadat!

a Te jelenléted

megvidámít, éltet,

bátor szívet ad.

Légy velem, ó, mindenem!

Nálad nélkül nem is élek:

Te vagy örökélet!'

Károlynak úgy tűnik, mintha az emberek csak neki énekelnének.

Majd előlép a lelkész, és olvasni kezdi: 'Jézus Krisztus így szólt: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.' Károly arca elé kapja a kezét, és szabad folyást enged könnyeinek...

(Wilhelm Busch: Variációk egy témára c. könyvből)